

מסורת הש"ס

(א) [לקמן ג.ג.] (ב) לעיל
(ג) שבוטת להלן:
(ד) וימיתו י"ל דלא שכיב
אלה הני דלמתי כהנים
דלדס מקנה אכל ר"ש
דלא אמר הכהן אלא שיש
לקדק מדבריו לא שכיב
ועוד דללא הכי נריך
לנרן אמאי לא שכיב ר"א
כר"ש דהמורכר את הספיקה.
מ"י ע"ג, (ס) מ"י כ"י,
(ו) ומתי שייך למינע
אמתי דהכא אבתיא
היו לא למינעו אי רישא
רצון ופיקא ר"ש. מ"י
ע"ג, (ז) וינע"ש מוס'
ב"ק עב. ד"ק ספיקא ור"י
(ח) קדושין כד: גיטין
מכ:.

תורה אור השלם

1. ג'ש ב'תקסא וקעקעלה
מעל ב'ין וכתוב בצמיתו
בפקדון או בתשומת יד
או בגזל או עשק את
עמיתו: או מצא אבדה
וכחש בה ונשבע על
שקר על אחת מכל אשר
יעשה וקאדם לזנות
בדקוה: ויקרא כז, כא, כב

גליון הש"ס

נמ' בעא מיניה אבי
מריבה. עיין מנחת
מהלכים סימן קסז
ונתפנת דרש"ס תלמי
ויד' סימן קנ"ב שהאריכו
בסוגיה זו:

תוספות ר"ד

וכוונת פגם ה"ה של
אב ואע"פ שלא הספיק
לגבות ואם מת האב
ה"ה של אחיו. פי' שכיין
שנתחייב כב"ד ליתן לאב
כבר וזה הן האב אע"פ
שלא גבה ואם מת עד
שלא הספיק לגבות אותן
דאחין הוו כלתו ואם
לא הספיק לעמוד בן
עד שמת האב ה"ה של
עצמה לא של אחיו שאין
האב מוריש זכות בתו
לבניו ואילו מתה היא
אחר שמת האב אם עמדה
ברין עמו ונתחייבו לה
גם הקנס כב"ד מורישו
לאחים ואם לא עמדה היא
הקנס אינה מורשת אותם
לאחים והכי אמרינן בבבא
בבא דאילו מודה ביה
מיפטר אינו ממון להורישו
ליורשים אבל הכוונת
הפגם והצטרף שאין י"ל
להפטר מן ההוצאות היא
מורשתה לאחיו. וה"ה
בכל חבלה דעלמא אע"פ
שלא עמד עליהן ברין
מורישן אדם לבניו שאם
חבל ראובן בשמעון ולא
הספיק להוציעו ברין עד
שמת יורשיו ויורשיו ויורשיו
אבל אם גב ראובן שורו
של שמעון וטבת וימכר
ולא הספיק להוציעו ברין
עד שמת אביו יורשיו יכולים
להוציעו דכל קנסא דינן
דאי מוריש ביה מיפטר
לא הוי ממון להורישו
לבניו: עמדה ברין עד
שלא בורה ה"ה של האב
וכיון שנתחייב ליתן לאב
בעדיו וזהו מצו מורי
ומיפטר ומת האב קודם
שהספיק לגבות ה"ה
שלא קאדם לא להספיק
לעמוד ברין עד שבגרה
דפקע זכות האב דרחמנא
אמר ונתן לאבי הנזכה
ולא לאבי הבוגרת ה"ה של עצמה ואם מתה וראים אם עמדה ברין ונתחייב לה גם הקנס ואח"כ מתה הכל הוא של
אחים ואם לא הספיק לעמוד ברין עד שמתה הקנס הוא שלו [דכיון] דאי מודה ביה מיפטר אינו ממון להורישו
ליורשין והיו הוא של מאנס אבל בושת ופגם וצער שהן ממון הן של אחיו. רש"א וכו'. פי' ר"ש פליג בהכי על ת"ק

נערה שנתפתה

מעשה ידיה. שעשתה בחיי אביה: **אע"פ שלא נצטה.** כגון שכר
פעולה: **מה האב הרי הוא של אחים.** דמשכנא לעולם וזהו כל האב
ולא דמי לקנס דלא הוי ממון עד שעמד דבין ועידותיו דהא אי מודה
מיפטר: **מליאסה.** בגמ' [מג.] פריך ממאן גביא: **גב' לאינה אינעריכה**
ליה. דלא תנן: **מדקא היכא מפסה.**

קנס וצושת ופגם פשיטא דלאינה
יניהו דאי לדידה הא אחלה גביה:
אנסא ופיסית. או פיתית: **חייב קרן**
וחומש ואשם אם הודה אחרי כן וזהו
אשם גזילות: **שאינו משלם קנס ע"פ**
עלמו. אלא על פי עדים וכיון דאילו
אודי ליה קמן כשתצטו הוה מיפטר
כי כפריה נמי אין זו שצושת כפירת
ממון: **אכל משלם צושת ופגם.**
דממונא הוא ואשתכח דממונא כפריה.

ולקמן [סז] מפרש טעמא דרצון דקא
סברי סתם טוען אנסת לא תצטו
אלא צושת ופגם ולא נשבע זה על
כפירת קנס: **צטא מיניה אצוי מרצה.**
נר נחמני. דרביה הוה: **כיון דעמד**
בדין. כבר ואי הוה מודי ליה קמן
הוה משלם שכר חייבוהו ד"ד ראשון
על פי עדים השתא ממונא כפריה
וחייב: **או דלמא אף על גב דעמד**
בדין. ואי מודה הוה מיחייב אפילו
הכי לא מיחייב בכפירתו קרבן שצושה
הואיל ועיקרו קנס ולא חייבה תורה
קרבן שצושה אלא על פקדון
ותשומת יד וכוונתו כהן: **הפגם**
אם שיני. נמי קנסא הוא שהרי
ממונו הוא כאלה מן החמורים:
מאי

אומר לא אנסתי ולא פיתיתי שורך את עבדי והוא אומר לא המית
או שאמר לו עבדו הפלת את שיני וסימית את עיני והוא אומר לא הפלתי
ולא סימיתי ונשבע והודה יכול יהא חייב ת"ל וכתוב בעמיתו בפקדון או
בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו או מצא אבירה וכחש בה ונשבע על
שקר ימה אלו מיוחדין שהן ממון אף כל שהן ממון יצאו אלו שהן קנס

אלא דלרצון צושת ופגם קא תצע ולר"ש קנס קא תצע אכל אם היה מפרש כהדין דקנס קא תצע היה פטור לרצון כמו לר"ש אי"כ
אמאי צעי אליבא דר"ש טפי מלרצון דה"ג הוה מצי למצעי לרצון אם פירש דקנס קא תצע ואהיה צריכתא דמייתי בסמוך היה לו
לקצוה צעייתו לר"ש: **אך דלמא אע"ג דעמד ברין קנסא הוא ומודה בקנס פטור.** כן כתוב צלל הספרים אכל צקונטרס פירש או
דלמא אע"ג דעמד ברין ואי מודה ציה מיחייב אפילו הכי לא מיחייב קרבן שצושה כיון דעיקרו קנס ולא הוי דומיא דפקדון דקרבן משמע
מתוך פירושו דפשיטא ליה לאצוי שהוה ממונו לכל דברים היכא דעמד ברין לשלם על פי עצמו או להורישו לבניו דמאי שאל ולא
מיציעא ליה אלא לענין קרבן שצושה דווקא משום דכתיב וכחש וצעינן דומיא דפקדון דעיקרו ממון כדפי' והיה דלקמן דחקו לפרש כן
דפריך אצוי בסוף הסוגיא אמתי' דר"ש פוטר כו' וקאמר טעמא דלא עמד ברין הא עמד ברין דמשלם ע"פ עצמו כו' משמע דפשיטא
ליה לאצוי היכא דעמד ברין דהוי ממונא וקשה שצריך למחוק הספרים ועוד דלדפריך ליה אצוי לרצה ממנתיתן לא הספיקה לגבות כו'
ואי אמרת ממונא הוי להורישו לבניו כו' תקשי ליה לפשיטא דאצוי גופיה מודה דהוי ממון לכל דבר אלא דמציעא ליה דווקא לענין קרבן
שצושה כדפי' ועוד אמאי אינעריך לשנויי כי קאמר רבה בשאר קנסות נימא דקנס דקנס דלדאון נמי קאמר רבה דהוי ממון להסתחייב כהודאמו
כשעמד ברין דהא אפי' בסוף הסוגיא פשיטא ליה לאצוי דהוי ממון לענין שמתחייב כהודאמו והא נמי דפריך ליה אצוי לרצה מר"ש פוטר
טעמא דלא עמד ברין הא עמד ברין דמשלם ע"פ עצמו מיחייב קרבן שצושה לייקשי אצוי נפשתיא ואולי נפשתיא ליה כהודאמו
דהוי ממון להסתחייב כהודאמו ונראה דלפי' מספקא ליה לאליבא דר"ש לפי ששנוי רבה במשנתנו דלר"ש לא הוי ממון להורישו לבניו
להכי מציעא ליה אי לא שכיב נמי לר' שמעון ממון לענין קרבן שצושה והודאמו אי לאו ואחרתיהו מציעא ליה כדגרסין בכל הספרים
דהא צהא תליא דאי מיחייב כהודאמו אס כן כפר ליה ממונא ומיחייב קרבן שצושה ואי מיפטר כהודאמו אס כן לאו מידי כפר ליה ולכן
הוכרן רבה לקמן לשנויי כי קאמינא ממון הוי להורישו לבניו דלא מצי למימר ממון הוי להסתחייב כהודאמו דהא מדפטר ליה מקרבן שצושה
מכלל דאי מודה מיפטר ולקמן דאמר אצוי הא עמד ברין דמשלם ע"פ עצמו הכי פי' הא עמד ברין וצגרה ומתה דמינא ירית מיחייב
קרבן שצושה: **אמר ליה ממונא הוי ומיחייב עליה קרבן שבועה.** וה"ה דאי מודה ציה מיחייב דהא צהא תליא ויש שמוחקין ומיחייב
עליה קרבן שצושה דהא לקמן קאמר רבה כי קאמינא ממונא הוי להורישו לבניו ו' ולא גרסין אלא ממונא הוי ולא פי' עד לצקוף דלענין
להורישו לבניו קאמר ואומר רבנו לתק דלפין למוחקין כשציל כן דהא תליא דמסיק כי קאמר רבה בשאר קנסות הדר כו' דמעיקרה השכיב לאצוי
דממונא הוי הקנס דלדאון ופימיו ונראה לרבינו לתק דרבה קרבן מרצותי ממונא הוי והשכיב לו מחילה לענין קרבן שצושה וכשסמך לו אצוי
חזר בו ואמר לא לענין קרבן קבלתי דממונו הוי אלא לענין להורישו לבניו וכן משמע דכשצוה הקשה לו ממתי' אמאי קשו צה עשרים ותרתין
שני הוה ליה לחזור מדבריו אלא ודאי מרצותי קבל: **הפלת את שיני וסימית את עיני.** וא"ת מה ייחוד כלי שייך גבי עצד דהא מיד כשהפיל
את שיני קנה טענד בעצמו דגבי עצד גלי רחמנא שזכר בעצמו מיד כשהפיל שיני כאלמתי' במרובה (ב"ק דף עז. וסז) ומו לא הוי קנס ואין לומר
כגון שהפיל שיני וסימא את עיני דיואף צשינו ונותן לו דמי עינו ומייחד לו כלי על דמי עינו או שתצטו על מעשה ידיו ומייחד לו כלי על זה
דהא מוכח בצבא קמא דמאן דלית ליה יולא צשינו ונותן לו דמי עינו סבר דאין לרץ גט שחרור ור"ש אית ליה כהדיא (י) דלרץ גט שחרור וי"ל
דסימא את עינו אין לרץ ייחוד דאין ייחוד גדול מזה שהיה העצד תוצע את גופו מרצו שיסחרנו ויכתוב לו גט שחרור וצושת פוטרת פשיטא
דלא מיחייב קרבן שצושה על העצד אלא לרצי אשור דדרשי רבוי ומיעוטי ומרצה קרקעות לשצושה לענין קרבן שצושה פוטרת פשיטא
שצושת הפקדון (שבוטת לה): דדרשי מכל ולא כל והוא הדין בעצדים ויש לומר דלע"ג דהקרקעות אין קרבן צעצד יש קרבן דהכי נמי
אשכחן רבי מאיר דלית ליה דאין נשבעין על הקרקעות ועל העצדים כצירא ליה דנשבעין כאלמתי' כהשואל (צבא מנעא דף ק:):

פרק רביעי כתובות

לאביה נמי פשיטא מדקא ידחי מפתה. אע"ג דליכא למימר
דהא דמחייבין מפתה היינו צקטנה דלא שייך צה
מחילה וכדצנן דלמתי יש קנס במקום מכר מ"מ משמע ליה דנעברה
איירי דפשיטא דמתי' אלאו נערות דרישא קאי: **רבי שמעון**
פוטרי שאינו משלם קנס ע"פ עצמו.

מינה לר"י מייקוס ליה דלפ"י צעצמו
והולאה גופייהו דכתיבי צקרא לא
מיחייב קרבן אלא כשייחד לו כלי
להלוואה ולעושו (ב"מ דף מה). וכלן
צקנס מה ייחוד שייך כן דמייתי צלא
עמד ברין דצעמד איציעא ליה לאצוי
צסמוך ואומר ר"י כגון שייחד לו כלי
כן לשעמוך דברין צצ"ד ויתחייב לו
יהא כלי זה מיוחד לו לגבות ממנו דמי
אונסו וא"ת וכי נימא דסבר ר"ש
דלדס מקנה דבר שלא צה לעולם
דלפ"י אמ"ל דאם אמר כלי זה יהא
שליך אס ירדו גשמים היום דחשיב דבר
צה לעולם היינו משום דכלי שנותן לו
הוא צעולם וזהו צו למפרע כשירדו
גשמים והא דקאמר אס ירדו נמלא
צעלמא הוא אכל הכא אין נותן לו הכלי
מיד אלא שמייחדו לו לגבות היינו קנס
אס יתחייב כשיעמוד ברין והא לא צה
לעולם הוא וכו"ת ה"ה א"כ נמשכה
צהדי הך נמאי דחשיב צפרק האומר
צקדושין (דף סז: וסס) דסצירא לכו
אדס מקנה דמי שלא צה לעולם דהא
י' פריך נמי הוס ונחשוז נמי ר"ע
ואורי' דר"ש חדא ועוד קאמר חדא
דייחוד אינו מועיל דלשכל"ל הוא דלמי
מתחייב כלל אלא משעת העמדה ברין
ואילן ועוד אפי' קוה צייחודו אין כן
כפירת ממון שאין משלם קנס ע"פ
עצמו ואי מודה מיפטר (י) נרצון אית לכו
דלדס מקנה דלשכל"ל הוא מייתי הוס
אלא אומן תנאס ושהוכיז שסס:
ונשבע והודה דר"ש מהו. ק"ק
דבהך מתניתין לא פליגי

דאם היה מפרש כהדין דקנס קא תצע היה פטור לרצון כמו לר"ש אי"כ
אמאי צעי אליבא דר"ש טפי מלרצון דה"ג הוה מצי למצעי לרצון אם פירש דקנס קא תצע ואהיה צריכתא דמייתי בסמוך היה לו
לקצוה צעייתו לר"ש: **אך דלמא אע"ג דעמד ברין קנסא הוא ומודה בקנס פטור.** כן כתוב צלל הספרים אכל צקונטרס פירש או
דלמא אע"ג דעמד ברין ואי מודה ציה מיחייב אפילו הכי לא מיחייב קרבן שצושה כיון דעיקרו קנס ולא הוי דומיא דפקדון דקרבן משמע
מתוך פירושו דפשיטא ליה לאצוי שהוה ממונו לכל דברים היכא דעמד ברין לשלם על פי עצמו או להורישו לבניו דמאי שאל ולא
מיציעא ליה אלא לענין קרבן שצושה דווקא משום דכתיב וכחש וצעינן דומיא דפקדון דעיקרו ממון כדפי' והיה דלקמן דחקו לפרש כן
דפריך אצוי בסוף הסוגיא אמתי' דר"ש פוטר כו' וקאמר טעמא דלא עמד ברין הא עמד ברין דמשלם ע"פ עצמו כו' משמע דפשיטא
ליה לאצוי היכא דעמד ברין דהוי ממונא וקשה שצריך למחוק הספרים ועוד דלדפריך ליה אצוי לרצה ממנתיתן לא הספיקה לגבות כו'
ואי אמרת ממונא הוי להורישו לבניו כו' תקשי ליה לפשיטא דאצוי גופיה מודה דהוי ממון לכל דבר אלא דמציעא ליה דווקא לענין קרבן
שצושה כדפי' ועוד אמאי אינעריך לשנויי כי קאמר רבה בשאר קנסות נימא דקנס דקנס דלדאון נמי קאמר רבה דהוי ממון להסתחייב כהודאמו
כשעמד ברין דהא אפי' בסוף הסוגיא פשיטא ליה לאצוי דהוי ממון לענין שמתחייב כהודאמו והא נמי דפריך ליה אצוי לרצה מר"ש פוטר
טעמא דלא עמד ברין הא עמד ברין דמשלם ע"פ עצמו מיחייב קרבן שצושה לייקשי אצוי נפשתיא ואולי נפשתיא ליה כהודאמו
דהוי ממון להסתחייב כהודאמו ונראה דלפי' מספקא ליה לאליבא דר"ש לפי ששנוי רבה במשנתנו דלר"ש לא הוי ממון להורישו לבניו
להכי מציעא ליה אי לא שכיב נמי לר' שמעון ממון לענין קרבן שצושה והודאמו אי לאו ואחרתיהו מציעא ליה כדגרסין בכל הספרים
דהא צהא תליא דאי מיחייב כהודאמו אס כן כפר ליה ממונא ומיחייב קרבן שצושה ואי מיפטר כהודאמו אס כן לאו מידי כפר ליה ולכן
הוכרן רבה לקמן לשנויי כי קאמינא ממון הוי להורישו לבניו דלא מצי למימר ממון הוי להסתחייב כהודאמו דהא מדפטר ליה מקרבן שצושה
מכלל דאי מודה מיפטר ולקמן דאמר אצוי הא עמד ברין דמשלם ע"פ עצמו הכי פי' הא עמד ברין וצגרה ומתה דמינא ירית מיחייב
קרבן שצושה: **אמר ליה ממונא הוי ומיחייב עליה קרבן שבועה.** וה"ה דאי מודה ציה מיחייב דהא צהא תליא ויש שמוחקין ומיחייב
עליה קרבן שצושה דהא לקמן קאמר רבה כי קאמינא ממונא הוי להורישו לבניו ו' ולא גרסין אלא ממונא הוי ולא פי' עד לצקוף דלענין
להורישו לבניו קאמר ואומר רבנו לתק דלפין למוחקין כשציל כן דהא תליא דמסיק כי קאמר רבה בשאר קנסות הדר כו' דמעיקרה השכיב לאצוי
דממונא הוי הקנס דלדאון ופימיו ונראה לרבינו לתק דרבה קרבן מרצותי ממונא הוי והשכיב לו מחילה לענין קרבן שצושה וכשסמך לו אצוי
חזר בו ואמר לא לענין קרבן קבלתי דממונו הוי אלא לענין להורישו לבניו וכן משמע דכשצוה הקשה לו ממתי' אמאי קשו צה עשרים ותרתין
שני הוה ליה לחזור מדבריו אלא ודאי מרצותי קבל: **הפלת את שיני וסימית את עיני.** וא"ת מה ייחוד כלי שייך גבי עצד דהא מיד כשהפיל
את שיני קנה טענד בעצמו דגבי עצד גלי רחמנא שזכר בעצמו מיד כשהפיל שיני כאלמתי' במרובה (ב"ק דף עז. וסז) ומו לא הוי קנס ואין לומר
כגון שהפיל שיני וסימא את עיני דיואף צשינו ונותן לו דמי עינו ומייחד לו כלי על דמי עינו או שתצטו על מעשה ידיו ומייחד לו כלי על זה
דהא מוכח בצבא קמא דמאן דלית ליה יולא צשינו ונותן לו דמי עינו סבר דאין לרץ גט שחרור ור"ש אית ליה כהדיא (י) דלרץ גט שחרור וי"ל
דסימא את עינו אין לרץ ייחוד דאין ייחוד גדול מזה שהיה העצד תוצע את גופו מרצו שיסחרנו ויכתוב לו גט שחרור וצושת פוטרת פשיטא
דלא מיחייב קרבן שצושה על העצד אלא לרצי אשור דדרשי רבוי ומיעוטי ומרצה קרקעות לשצושה לענין קרבן שצושה פוטרת פשיטא
שצושת הפקדון (שבוטת לה): דדרשי מכל ולא כל והוא הדין בעצדים ויש לומר דלע"ג דהקרקעות אין קרבן צעצד יש קרבן דהכי נמי
אשכחן רבי מאיר דלית ליה דאין נשבעין על הקרקעות ועל העצדים כצירא ליה דנשבעין כאלמתי' כהשואל (צבא מנעא דף ק:):

עליו הרשאה ולא להקדישו אבל האב מוריש תבולתו לבניו וגם הבת לאחיה שיהיה הוא וזכה בכל זכותו של אב
והיו הוא תחתיו חוץ מן הקנס שאינו חשוב ממון מפני שיכול להורית בו ולהפטר והוא שאינו מוריש האב לבניו משום
(דקאמרה בת) דהן שלה ואין אדם מוריש זכות בתו לבניו:

עין משפט
נר מצוה

ג א מ"י פ"ח מהלכות
שבוטת להלן ג:
ד ב מ"י שס ומ"י פ"ב
מהל' נערה ג'ל':
ה ג מ"י פ"ח מהלכות
שבוטת להל' ג צ סמג
לחין רמח:

מוסף רש"י

שאינו משלם קנס על
פי עצמו. ויזין דאי
אורי לא מיחייב לשלום,
כי כפר נמי לאו ממונא
קא כפר ליה (שבוטת
לה): אבל משלם בושת
ופגם ע"פ עצמו. הילכך
ממונא כפריה וגממלא
מפרש פלוגמיהו (שם).

תוספות ר"ד (המשך)

ואמר אע"פ ששמרה ברין
ונתחייב לתת לאב כב"ד
ע"פ עדים ששוב אין יכול
להורית ולהפטר דעייך לא
זכי בהן האב ואף על
גב דבכל קנסא דעלמא
מורה ר' שמעון דמשעה
שעמד עליו ברין ששוב
א"י להפטר בהודאתו
ממון ומורישו לבניו הכא
פליג משום דכתיב ונתן
האיש השוכב צמה לאבי
הנזרה לא זכתה תורה
אלא אלא משעת נתינה
וכו"ל שלא בא ליד אב
[הס:] של בתו הכל הקנס
והבושת והפגם והצער.
ואם מת האב אינו של
אחים אלא של עצמה ואין
הל' כר"ש שהוא יחיד
אלא כתיב דמשעת שעמד
עליהן ברין ונתחייב לו
זכה בהן ואת האב הן
של אחין: מעשה ידיה של
אב להורישו כמחמת
הצער אע"פ שלא גבהה מן
המאנס כשמת האב ה"ה
בבושת ופגם וממונא הוא
פי' וה"ה נמי לרבנן אע"פ
שלא עמדה ברין עליהם
ומת האב ה"ה של אחים
שמעשה שבוטת לעולם וזה
הוא האב ומורישו לבניו.
ופי' המורה ולא דמי לקנס
ולא הוי ממון עד עמדו
ברין ועידה דהא אי מודי
מיפטר ואינו ג"ל דבושת
ופגם וצער אינו קנס
ואפ"ר נתן כמתי' שאם
לא עמדה ברין עליהן לא
זכה בהן האב ואע"ג דאילו
מתה ביה לא מיפטר.
וטעמא דמילתא ג"ל אע"פ
שהן ממון כיון שצריך
לעמוד עליהן ברין שהרי
חייבין שומת ב"ד
ובלא ב"ד לא יהיב ליה
לא בתו ולא יקרא
ממון עד עמדו ברין
עליהם ועד שלא יעמוד
ברין עליהם הן של בת
אבל מעשה ידיה ומציאתה
שאין צריך לעמוד ברין
עליהן דמתסמא פרע ל'י
ולא כפר ל'י זכה בהן האב
מיד וה"ה אמרי' בפ"ה
אמרי' נהרדעא לא כתבינן
אורכתא אמטלטלי דפררי'
אמרי' לגבי הקדש
דכל מטלטלי דכפריה
אצ"ל שהוא יכול להוציא
בדיינים אם הקדישו בעליו
אינו מוקדש עד שיש
יתחייב לו והלכך בושת
ופגם נמי אע"פ שממון הן
כיון דמתסמא לא יהיב ליה
אין דל' ב"ד והואל' ממון
שצריך להוציא בדיינים
אינו ממון לא להורישו
לבניו ולא ללכות